

GERRIE VAN DOREN, DOCENTE
LEERWERKTRAJECT OP HET ELDE
COLLEGE IN SCHIJNDEL

Leerlinggesprekken in de achtertuin

Leerlingen in een leerwerktraject krijgen meer begeleiding dan andere leerlingen en volgen ook meer stages. Wat doe je dan als de school vanwege de corona-pandemie wekenlang dicht is en de leerlingen ook niet meer op hun stage-adres terecht kunnen? We spreken met Gerrie van Doren, docente Leerwerktraject op het Elde College in Schijndel. Hoe hield ze de afgelopen maanden haar leerlingen 'bij de les'?

Vanaf 16 maart sloot het Elde College de deuren vanwege de corona-epidemie. Wat waren de gevolgen van de lockdown voor de leerlingen in het leerwerktraject en hoe heb je dat opgelost?

'De lockdown gaf bij ons aan twee kanten problemen. Eerst de stage: onze leerlingen werden al twee weken vóór de sluiting van de school geweigerd op hun stage-adressen. Ze liepen stage in een outdoorcentrum en in een dagopvang voor dementerenden. Met toestemming van de school heb ik andere stage-opdrachten gemaakt die ze thuis konden doen, zodat ze toch aan de stage-uren zouden komen. De leerling die het profiel Groen doet, ging bijvoorbeeld thuis de heggen snoeien en heeft een terras aangelegd. Een Z&W-leerling hielp thuis met zorgtaken en begeleidde haar jongere zus met schoolwerk.

De vierdejaars moesten natuurlijk alle toetsen en opdrachten afronden, het PTA moest 'dicht' zijn. Dat lukte door de toetsen in een andere vorm te gieten. De leerlingen konden toetsen bijvoorbeeld online maken of mondeling doen. Tekeningen konden ze opsturen via Whatsapp.

Daarnaast deden we veel online, vooral voor de derdejaars. We werkten met een online lesprogramma, Lesson Up. Dat was voor mij nieuw, maar ik had gelukkig collega's die me daarin snel wegwijs maakten. Daar leerde ik zelf ook weer van.'

Het Elde College ligt midden in een deel van Brabant dat zwaar getroffen is door het corona-virus. Hoe was dat voor jou en voor je leerlingen?

'Bij ons was het gebouw al leeg voordat de scholen officieel dicht moesten. Veel ouders hielden hun kinderen al thuis uit angst dat ze besmet zouden raken. Daar kon ik me wel wat bij voorstellen, zelf vond ik het ook eng. Ik kom uit Boekel, een dorp dat heel zwaar getroffen is door de corona-epidemie. Overal om me heen vielen mensen om. De mensen die ik ken die op de IC lagen, of die zijn overleden, zijn niet meer op één hand te tellen.

Mijn man en dochter werken in de zorg, die hadden het écht heel zwaar. Onze leerlingen zaten er ook middenin. Een leerling komt uit een gezin met een chronisch ziek kind. Dat gezin zat vanaf het begin in

absolute quarantaine, die leerling mocht niet naar haar stage, niet sporten, niet naar school.'

Hoe lukte het om leerlingen 'bij de les' te houden?

'Het belangrijkste was om het contact te onderhouden. De leerlingen in het leerwerktraject hebben meer behoefte aan begeleiding en ondersteuning. Als je ze maar een keer in de week belt, raak je ze echt kwijt. Ik voelde dus wel de noodzaak om constant met ze in gesprek te blijven. We hadden soms twee keer per dag contact, via Microsoft Teams, Whatsapp en ook telefonisch. 'Ik ben net wakker, juf!' hoorde ik soms. Dan zei ik: 'Oké, ik bel straks weer terug.' Daarnaast ging ik op huisbezoek. Want alles vanaf afstand doen, dat gaat gewoon niet.'

Hoe verloopt een huisbezoek in coronatijd?

'Ik ging achter in de tuin zitten. Van tevoren belde ik en zetten ze een paar stoelen klaar. Dan gingen we samen kijken: Wat is haalbaar voor jou om te doen? Soms lukt het gewoon niet. Dat gold trouwens ook voor de ouders. Er waren ouders bij die allebei zpp'er zijn, of een eigen bedrijf hebben. Die waren wanhopig: 'Ik kán geen drie adhd-kinderen begeleiden terwijl het bedrijf op omvallen staat!'

Die gezinnen kende ik al, want normaal ga ik ook af en toe op huisbezoek, maar in deze periode was het extra waardevol. Soms was ik niet alleen coach van de leerlingen, maar ook van de ouders. De ouders waren sowieso erg betrokken de afgelopen tijd. Als ik een leerling belde, schoven de ouders altijd ook aan. Het is fijn om te merken dat je het met drie partijen doet: het kind, de school en de ouders.'

Was het niet heel intensief?

'Ik werk officieel drie dagen, maar de afgelopen maanden stond ik continu 'aan'. Voor mijn gevoel zat ik zes dagen achter de pc vragen te beantwoorden. Ook in de meivakantie hebben we leerlingen aan het werk gehouden. Steeds contact blijven houden, steeds blijven vragen: Wat ga je vandaag doen, hoe ver ben je? Maar het had wel resultaat: alle leerlingen in mijn ploegje zijn geslaagd en kunnen door naar hun vervolgopleiding. En de derdejaars hebben me echt verbaasd, die hebben het zo goed gedaan!'

Vorige week was de officiële uitslag van de examens. Hoe ging dat?

'De examenleerlingen zijn geslaagd op basis van de

schoolexamens. Hun cijfers waren al bekend, dus wat dat betreft was er geen verrassing. Ik ben bij ze langs gegaan. Ik ben weer achterom gelopen, naar de tuin of het terras. Daar kregen ze de officiële mededeling dat ze geslaagd waren, met daarbij een roos, een flesje alcoholvrije champagne en een poster met 'Hoera, geslaagd!' We sloten af met een fotomoment.

Het is belangrijk om een ritueel te hebben en het echt af te ronden. Dat hoort bij dit soort levensgebeurtenissen. Er komt ook nog wel een officiële diploma-uitreiking, maar we weten niet hoe dat vorm gaat krijgen. Met hoeveel mag je in de aula, wie mogen de leerlingen meenemen? Dat soort vragen, daar is nog geen antwoord op. Het zal waarschijnlijk in kleine groepjes gaan.'

Hebben jullie in deze periode ook al overleg gehad met het mbo over de doorgaande leerroute?

'Nee, eigenlijk niet. De vierdejaars waren al aangemeld bij hun vervolgopleiding. Daar werken we met een warme overdracht, alles was al afgekaart voordat de scholen dichtgingen vanwege de corona-uitbraak. Voor de derdejaars komt de aansluiting in de doorgaande leerroute pas volgend jaar aan de orde. Het heeft weinig zin om daar nu al afspraken over te maken. Op het mbo geldt hetzelfde als bij ons: iedereen is allang blij om te weten wat er volgende week gaat gebeuren.'

Hoe gaat het nu verder met de derdejaars?

'De derdejaars zijn nu weer terug op school, dat is al fijn. Als je vijftien bent, kun je moeilijk zeggen dat je het leuk vindt op school, maar mijn indruk is wel dat ze het prettig vinden hier weer te zijn. Ze misten de regelmaat, de structuur en de sociale contacten. De leerlingen hebben grote brokken lesstof gemist, maar dat moet je ook niet zwaarder maken dan nodig. Het is gewoon zo. Een deel van de lesstof schuift door. Ik zie volgend jaar wel wat ik op kan lossen en waar we het programma kunnen versnellen.

We gaan nu in elk geval nog zo lang mogelijk door met het onderwijs. De sportdag en de proefwerkweeken zijn geschrapt, we blijven lesgeven tot en met de laatste dag voor de vakantie. Hoe het onderwijs na de zomer opstart, dat weet niemand nog. Voorlopig hoop ik vooral dat de leerlingen in september weer volle bak naar de stage kunnen, dat zou mooi zijn. Onze leerlingen leren niet uit en boek, maar door te dóen.'